

3. Нарушават ли се разпоредбите на член 6 от Директива 2003/88/ЕО, член със заглавие „Максимална продължителност на седмично работно време“ в положение, при което макар и трудовият договор да предвижда работно време с максимална продължителност от осем часа дневно, 40 часа седмично, в действителност, въз основа на законоустановеното си задължение, горският надзирател осигурява постоянното опазване на поверения му горски участък?
4. При утвърдителен отговор на първия въпрос, дължен ли е работодателят да заплаща възнаграждение или други права, които са приравнени на него, за периода, през който горският надзирател е длъжен да осигурява опазването на гората?
5. При отрицателен отговор на първия въпрос, какъв е правният режим на времето, през което горски надзирател отговаря за опазването на поверената му гората?

(¹) ОВ L 299, стр. 9; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 7, стр. 3.

Преюдициално запитване, отправено от Tribunal Superior de Justicia de Castilla y León (Испания) на 25 май 2010 г. — Pedro Antonio Macedo Lozano/Gerardo García S.L.

(Дело C-261/10)

(2010/C 221/34)

Език на производството: испански

Запитваща юрисдикция

Tribunal Superior de Justicia de Castilla y León

Страни в главното производство

Ищец: Pedro Antonio Macedo Lozano

Ответник: Gerardo García S.L.

Преюдициални въпроси

1. Трябва ли член 3, член 5, параграф 2, членове 6 и 7 от Директива 2003/10/ЕО (¹) да се тълкуват в смисъл, че предприятие, в което дневното равнище на експозиция на работниците на шум надвишава 85 dbA (измерено без да се отчита ефекта на предпазните средства за защита от шум),

изпълнява установените с посочената директива задължения за превенция във връзка с материалните условия на труд като предоставя на работниците такива предпазни средства за защита от шум, че с осигуреното от тях равнище на заглушаване дневната експозиция на тези работници на шум се намалява под 80 dbA?

2. Трябва ли член 5, параграф 2 от Директива 2003/10/ЕО да се тълкува в смисъл, че целта на „програмата от технически и/или организационни мерки“, която трябва приеме предприятието, в което дневното равнище на експозиция на работниците на шум надвишава 85 dbA (измерено без да се отчита ефекта на предпазните средства за защита от шум), е да се намали равнището на експозиция на шум под 85 dbA?
3. При отрицателен отговор на първия въпрос, трябва ли Директива 2003/10/ЕО да се тълкува като противоречаща на национална правна уредба или съдебна практика, която освобождава предприятието от заплащане на паричното обезщетение, което по принцип дължи на работниците, засегнати от надвишаващи 85 dbA дневни равнища на експозиция на шум, поради обстоятелството, че им е предоставило предпазни средства за защита от шум, вследствие на чийто заглушаващ ефект дневната експозиция остава под 80 dbA?

(¹) Директива 2003/10/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 6 февруари 2003 година относно минималните изисквания за здраве и безопасност, свързани с експозицията на работниците на рисковете от физически агенти (шум) (седемнадесета специална директива по смисъла на член 16, параграф 1 от Директива 89/391/ЕИО) (ОВ L 42, стр. 38; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 6, стр. 169).

Иск, предявен на 28 май 2010 г. — Европейска комисия/Кралство Белгия

(Дело C-265/10)

(2010/C 221/35)

Език на производството: нидерландски

Страни

Ищец: Европейска комисия (представители: P. Oliver и M. van Beek)

Ответник: Кралство Белгия